

Українська доля

Володимир Ліпкан

Нема в Україні іншої долі:
Одвічно блукати в темряві неволі,
Блаженно плекати, все вірить й чекать —
Невже для народу це є благодать?

Чому така сильна, могутня ти є
Постійно не знайдеш ти місце своє?
Чому в тебе люди такі працьовиті
Живуть у нещасті, сумом повиті?

Навіщо цим владцям із долі знущатись,
Нещасний народ спонукать зневірятись.
Весь час гвалтувати нестямно його,
Глузуючи з нього, зганяти в лайно.

Геть подуріли правителі сі:
Великий народ ще живе на Русі,
Живе в ньому сила, могутність і міць
Його не зламаєш отак силоміць.

Жага до свободи і волі живе,
Народ український лиш прагне одне:
Щоб жити у щасті, любити, творити,
Щоб нам, нашим дітям було краще жити.

Чому не зробити той лад для держави,
Щоб всі працювали й країна у славі!
Щоб люди щасливі жили у повазі,
Тоді й президенти були б рівновазі!

Чому така сильна — слабкою ти є,
І горде ім'я не лунає ніде?
Ніде не співають вже наші пісні
Ніде не танцюють — лиш тільки ві сні ...

О, горе-країно, прокинься хоч раз,
Щоб люди жили, не втрачаючи час,

***Щоб люди збагнули — життя лиш одне,
Їм щастя і долю ніхто не верне!***

13.04.2010